

ARE YOU TALKING TO ME?

JAN KAUS

„**VALI KORD**“. Režissöör **Andres Maimik**, idee ja stsenaarium: **Andres Maimik**, **Juhan Ulfsak** ja **Rain Tolk**, toimetaja **Juhan Ulfsak**, kaadritagune tekst: **Juhan Ulfsak**, **Andres Maimik** ja **Rain Tolk**, montaaž: **Andres Maimik**, produtsendid: **Rain Tolk**, **Juhan Ulfsak**, **Andres Maimik** ja **Priit Aus**, kaamera: **Jaak Kilmi**, **Andres Maimik**, **Marko Raat**, **Karol Ansip** ja **Tristan Priimägi**, originaalmuusika: **Sten Šeripov**, **Janek Murd** ja **Chalice**, helirežissöör **Tanel Roovik**, pilditöötlus: **Rein Jakobson** („**Orbital Vox Stuudiod**“), valgus: „**Parunid ja Vonid**“, valgustajad **Ken Vainokivi** ja **Anno Proosvelt**, osatäitjad: **Esto TV** (**Ken Saan** ja **Rain Tolk**), **Juhan Parts** jpt. Video Betacam SP, 68 min, värvioline. © „Kuukulgur Film“, 2004.

a

Küsitagu kohe mihhaillotmanlikult: „Defineerige provokatsioon!“ Jääksin küll vastuse võlgu, kuid apelleeriksin tundele, mille kohaselt provotseerida on popp, kaasaegne, see annab märku provotseerija „vabadusest“. Provotseeriv kunstnik Marco Laimre: „Ma olen vaba, mõistad, ma põhimõtteliselt olen vaba.“ (Mari Sobolev. Seisukohtade võtja. „Areen“ 8. IV 2004)

Küsimus on stiilis. Kes kuidas provotseerib. Naljakas, kuidas **Esto TV** (seni) viimane üllitis „**Vali kord**“ on saanud just valusamalt vastu näppe mees-telt, kelle tööks on provotseerimine, kuigi nad ise oma tegevusele sellist nime ei annaks. Aga kui lähtuda seisukohast, et mõiste „provokatsioon“ esmane eesti vaste on „väljakutse“, kas siis Kalle Muuli ja Mihkel Mutt pole mitte väljakutsuvalt mõtlevad ajakirjanikud, kes esindavad just „ühiskonna valvekoera“ arhetüüpi? Nad viitavad erinevatele „tüs-

tustele“, andes verbaalselt vastu sõrmi neile, kes nende meelest on eksinud. Nende väljakutse erineb Esto TV omast küll vormilt, olles sofistikeeritum, ilukõnelisem ja seetõttu ka ohutum. Oma sõnavõttudega viskavad nad tihti kinda nendelesamadele poliitikutele või poliitikale, kellele ja millele Esto-TV-lased n-ö kohapeal turja kargavad. Millest siis selline häiritus, eriti Muuli puhul, kes lausa kipub ette ära solvama inimesi, kellele see film meeldib (nagu siinkirjutaja)?

Ei tea. Mõni pahatahtlik võiks väita, et ehk tajusid mõlemad edevad härrasmehed, et Esto TV väljakutse stiil on „atraktiivsem“ nende omast. Kuid sedasi mõtelda oleks alandav nii mõtte objektidele kui ka subjektidele.

Ehk on tegu millegi edevusest fundamentaalsemaga? Tundub, et Mihkel Mutti eristab Kalle Muulist just selle sügavuse tajumine: „Ka minul on *dream*, et kui oleks raha ja aega, siis teeksin filmi, kus terroriseeriksin kogu Esto kampa täpselt niisuguste võtetega, nagu nemad praegu teisi.“ (Mihkel Mutt. Nihi- listid näpivad sotsiaalset kliitorit. „Sirp“ 6. IV 2004, lk 5) Siin väljendub Muti hirm sattuda ise Esto TV kaamera ette: „Ei tohi estolastega vestlusse laskuda.“ Ma olen mõelnud Mutiga samas suunas: kuidas käituda, kui kutid peale lenda- vad? Küsimus pole seega pelgalt edevu- ses, vaid selle dekonstruktsioonis; ohus, et edevust ei saa välja mängida millegi muuna: „loomulikkusena“, „avameel- susena“, „aususena“. Iga avaliku elu tegelast vaanib võimalus sattuda ootama- tu, sageli konventsioonide piire ületava väljakutse objektiks. Nii Muti kui Muuli pahameele taga võib peituda võimalus, et empaatiavõimeliste inimestena taju- vad nad ohtu sattuda ise olukorda, mil

„Vali kord“, 2004.
Režissöör
Andres Maimik.
Rain Tolk,
Ken Saan,
Juhan Parts ja
„äraostmatud“.

nende väarikust, nende sümbolset positsiooni, mille ehitamiseks on kulunud nii palju väljakutseid, võidakse rünnata ja see rünnak järeltulevatele põlvedele säilitada. Provotseerija talub ainult seda provokatsiooni, mille ta ise välja kutsub, mida tema juhhib.

b

Ühelt poolt justkui probleemi polegi. Inimene, keda saab määratleda kui „avaliku elu tegelast“, peab paraku olema valmis ükskõik missuguseks avalikuse vormiks. Vastasel korral võiks ju

nõuda, et osa inimeste elust välistataks igasugune juhuslikkus, ootamatus, üllatus. Provokatiivsesse olukorda sattumine ei tähenda võimaluste puudumist, vastupidi. Minu arust on igatpidi põhjendatud, et „Vali kord“ ühe peategelaseks reklaamiti välja Juhan Parts – on huvitav jälgida, kuidas tema suhtumine provokatiivsesse olukordadesse filmi edenedes muutub. Vastupidiselt Tolgile saab Partsis näha arenevat karakterit. Tolgi ja Partsi viimasel kohtumisel oskab peaminister juba oma reageeringuid sättida, ta itsitab ja irvitab ning la-

seb Tolgil esineda. Kui Tolk lakkamatu intensiivsusega räägib „neegrite” paraadidest Euroopas, siis Parts viskab talle omamehelikult: „Ärge minge sinna paraadile, krt.” Ning kuigi Tolk söimab peaministrit „rikka mehe Savisaareks” ja jumal teab veel mida, siis Parts jääb rahulikuks ja muhedaks ja vähemalt minule ei jäänud küll muljet, et ta kuidagimoodigi „lolliks tehti”. Kuigi – talle tagati selleks kõik võimalused. Nagu ka Heiki Kranichile filmi vahest kõige intensiivsemas lõigus, Esto TV „Lastenurgas”. Mäletatavasti algas see stseeniga, kus Tolk ütleb lastele: „Ma olen onu Rain ja ma viin teid rikaste laste juurde.” Lastel on seljas tekstidega särgid: „Vaesed seebiks”, „Vaesus on rõve”, „Vaeslastest kasvab kurjategija”, „Peatada vaeste sigimine” jne. Teemaks on muidugi emapalga seadus. Sisenetakse Reformierakonna lastepeole. Heiki Kranich alustab kohe „pirniga”: „See on provokatsioon kõige l u s a vastu” (minu rõhutus – J. K.). Ja sellele järgneb kõne kõikide inimeste võrdõiguslikkusest: „Reformierakond propageerib inimesest lugupidamist vastavalt sellele, mis inimesed on ära teeninud. [- -] Vaesed on ära teeninud täpselt selle, kui palju nad on pingutanud. Inimesi ei pea alandama sellepärast, kui nad on rohkem tahtnud, rohkem suutnud, rohkem pingutanud ja tänu sellele teenivad rohkem.” Ei tea, kas tegu on keeleväaratuste seeriaga, mis sobiks eredaks näiteks „Argielu psühhopatoloogiasse”, kuid filmitegijatele ei saa süüks panna, et Kranich otsustas rääkida ja mitte näiteks mõistatuslikult naeratada ning vaikida, vaikida.

c

Siit jõuab aga põhjuseni, miks eespool tsiteeritud Mihkel Muti märkus on veel teiselgi tasandil täpne. Seda rõhutab ta ka ise. Teisisõnu: kas ja kui tihti on **Maimik**, **Ulf**, **Saan** ja **Tolk** mõelnud olukorrale, mil keegi püüaks korra-

ga dekonstrueerida nende isiklikku sümbolset korda – on ju kõnealusedki avaliku elu tegelased, kuuluvad nemadki ju avalikkusele? Selline küsimus ei pruugi olla lihtsalt häiritud väärikuse enesekaitse. Näiteks Andres Keili kureeritud „Kultuuripiduri”-projekti suurimaks nõrkuseks tundubki olevat tõsi-asi, et kui näiteks koalitsioon annaks välja „Edupiduri” auhinna ja määraks selle, ütleme, Keilile, kas siis auhinna-saaja käituks väärikamalt kui Rein Lang?

„Vali kord” esilinastusel toimus üks kõnekas vahejuhtum, oluline pisiasi. Keset hoolikalt valmis seatud eeskava kargas esireast püsti üsna ebakaine Raul Velbaum ja röökis korduvalt: IMEEEE-GEE MUUNAAA!

Hämmastav, kuidas isand Maimik sellepeale kümme tõmbus ja püüdis Velbaumi vaikselt kõrvale susserdada. Kindlasti tajus ta sügavat paradoksi. Provokaatorist oli saanud provokatsiooni objekt. Muidugi polnud Velbaumi provokatsioonis midagi läbimõeldut, see oli anarhia algelisima vormi väljendus. Kuid kui eeldada, et Esto-TV-lased on kalgid provokaatorid, kellele miski „pole püha”, siis oleksid nad Velbaumi tagant ässitanud. Sel üürikesel hetkel paistis Esto TV paavstilikum kui paavst – just tänu oma ootamatult ilmenud haavatavusele.

d

Maimiku ehmunud, peaaegu paluv žest esilinastusel tundub hetkel väga oluline. See oli justkui kinnitus aimusele, et Esto TV puhul pole tegu küünikutega, nagu tihti mõelda armastatakse. Kui Kalle Muuli eksimatu õpetaja rangu-sega väidab, et ta nägi „karistamatu-se tundest ajendatud ebaviisakat käitumist” (Kalle Muuli. Esto TV jäädvustab oma filmis ängistust. „Postimees” 5. IV 2004), siis sellega ei saa ma nõustuda isegi absurdseimas unenäos. Ja kui Tiina

„Vali kord“.
 Esto TV
 jäägrikompanii
 Erna retkel.

Lokk väidab, et Esto-TV-lased manipuleerivad „oma kangelastega sama räägelt, nagu nood manipuleerivad poliitika nimel rahvaga, kasutades sageli neid samu vahendeid ja meetodikat“, siis nõustuksin selle väitega ainult osaliselt. Tõesti, nii parteipoliitikute kui ka Esto-TV-laste puhul on tegu manipulatsiooniga, mis nõuab teatud agressiivset positsiooni, kuid need manipulatsioonid erinevad teineteisest olemuslikult.

Lihtsustatult võiks öelda, et reeglipärase parteipoliitika vorm on idealistlik (selle väljenduseks on seesama *slogan* „Vali kord“), kuid sisu küüniline (ületamatu lõhe partei retoorika ja tegelikkuse vahel ning selle lõhe eiramine). Esto TV puhul on täiesti vastupidi: vorm on küüniline (provokatsioon provokatsiooni otsa), aga sisu idealistlik (pluralism). See ongi filmi „Vali kord“ vaimustavaim paradoks – sisu ja vormi sügav, teadlikult sügavaks kaevikuks kaevatud vastuolu. Rain Tolk kõlab kõnealuses filmis kui vulgaarne hull, kuid just selle abil esindab ja esitab ta meie sipupükstes pluralismi esimest „seksikat“ apostlit. Isegi kui väita, et tegu on plu-

ralismi äärmusvormiga, sallimatusega sallimatuse vastu, tundub siiski kogu Esto TV *pathos* olevat vastutustundetust ja küünilisest räuskamisest üsna kaugel, räuskamine on pigem pandud mõjuma hundinahana lamba seljas.

e

Vaadeldagu seda paradoksi lähemalt.

Poleks päris täpne nimetada filmi „Vali kord“ dokumentaalsiks. Dokumentaalne oli kõik see, mis jäi filmis väljapoole Esto TV aktsioone, selle vaatevälja. Iseenesest ei ole väljapoole jäänud vähe, kaamerasilm ei valeta. Kuid kaamerasilm saab muidugi otsustada, kuidas mitte valetada. Kaamerasilm kallistab tegelikkust. Nii et ribid ragisevad. Juhan Ulfsaki, Andres Maimiku ja Rain Tolgi „autoritekstid“, mida vaheldumisi loevad Ulfsak ja Tolk, räägivad lugu, esitavad fiktsiooni. Pealegi teadlikult intertekstuaalsel moel. Filmi avakaadrites sõidab Tolk taksot ja loetleb üles kõiki, keda tuleks tänavatelt koristada: „Litsid, pätid, patsifistid, hipid, narkarid, pederastid, intelligendid, haiged, päevavargad, korruptandid“; loetelust moo-

dustub „solk meie kodumaa tänavatel”. Travis Bickle Tallinna urgastes, Tallinna urgaste oma Bickle! Avakaadrite toetusks näeme Tolki ja Saani peegli ees revolvriga mängimas ja lasketiirus kätt harjutamas – paralleel Martin Scorsese „Taksojuhiga” ei saaks olla ilmsem.

Nimetatud „autoritekst” on filmi üks nauditavusi. Näiteks stseenis, kus Esto-TV-lased nõuavad Ameerika Ühendriikide saatkonna ees maailmasõda, mängib seesama Raul Velbaum araablasi, kelle ülestunnistusest jäid meelde read: „Ma tulin teie liivakasti ja mõtlesin, et see on kõrb!” See pole filmi autorite ainuke tõeliselt poeetiline ja samas naljakas lause. Öises Helsingis kerkib korruga kaamera ette purjus mehe nägu, kes ütleb: „Ma olen intellektuaal!” Julgen kihla vedada, et too mees ei tulnud ise säärase paradoksi peale. Samas on see stseen ka parim näide, kuidas Esto TV segab tegelikkust ja fiktsiooni, teeb mööda taaruvast joodikust näitleja ja reedeõhtusest Helsingist võtteplatsi, tegelikkus ja fiktsioon moodustavad oksüümoroni. Muidugi pole tegu teab mis keerulise oksüümoroniga – iga vaataja saab aru, et suurem osa „näitlejaid” ei pea enda sattumist filmi osatäitmiseks, mõni ei pane seda tähelegi.

Siis aga lõikuvad linatase koesse läbinisti kunstilised kaadrid. Näiteks „konservatiivid” Eduskunta keldris mõirgamas: *Väkivalta on ratkaisu!*

f

Bickle’ist saab Esto TV fiktsioonis teatud arhetüüp. Ma kardan, et Esto TV pilotaaž on mõneti liiga kõrge: needsamad tuhanded pisi-Bickle’id, kes küll originaaliga võrreldes on kõvasti leigemad, ehk ei taju, et kuigi Tolk esineb Bickle’ina, esineb ta samas ja seeläbi maailma kõigi Bickle’ide vastu, esitades neile ohtliku küsimuse. Võib lausa väita, et Tolk räägib kogu filmi aja „süvakeelt”: öeldu mõte on kõlanule risti vas-

tupidine. Sellest ei ole „õigel inimesel” loomulikult raske aru saada, teadjale vaatajale on see tehtud isegi liiga kergeks.

Näide 1. Diskussioon rahutus Roomas Tolgi ja meelevaldaja Federico Xi vahel, Tolk on tavapärasest hoos, ta suust voolab Berlusconi õigustav sõnakosk: „Tema tsivilisatsioon seisab seaduse ja korra eest. Kõik oli korras, enne kui teie tulite. Eestis pole sellist korralagedust nagu see siin. Tugevad teavad oma kohta ja nõrgad teavad oma kohta Eestis.” Sellele vastab Federico X: „Ärge muretsege. Küll me jõuame sinna välja.” Need kaadrid on kõnekad mitmes mõttes. Mitte ainult seetõttu, et Federico Xile jäetakse viimane sõna, leplik, teadlik. Vaid et Tolgi „süvakeel” haarab siin uusi sügavusi. Ta justkui annab mõista, et Eestis seda laadi sündmusi ei esine, kuigi niivõrd mastaapseid rahutusi pole siin ju veel toimunudki. Ning kogu selle hirmutava möllu keskel viibutab Tolk paavsti sääreloom (mitmes Bonifacius?) ja manab inglise keeles: „Jeesuse vägi sunnib sind!” Esindades justkui võimsaimaid mõeldavaid institutsioone: kirikut, USA-d, Euroopa Liitu, avaldab Esto TV meelt – massipsühhoosi ning institutsioonide jõu ja vägivalla vastu, isikuvabaduste poolt. Naiivne? Võimalik, pealegi kohati lausa jõhkralt naiivne. Kuid seda võrtsitab (enesegi)iroonia ja see on igati sümpaatsem tõsimeelsest, huumorimeelela naiivsusest, mida Esto TV püüabki dokumenteerida.

Näide 2. Tolk hakkab saatma „inimrämpsua Erna retkele”. Saadetavate hulgas on Mari Sobolev, „tindinikkuja” Andres Keil ja „vana hipi” Sulev Teinema, kellelt Tolk küsib: „Kas endiselt on rahu sulle armas?” Kui „vana hipi” vastab jaatavalt, ütleb Tolk: „Ei ole midagi, kohe peksame ka selle sinust välja, ole mureta.” On väga oluline mõista, mida tegelikult mõeldakse.

„Vali kord“.
Rain Tolk ja
Andres Maimik
Res Publica
täiskogul
parteilastega
kohtumas.

g

Võib-olla polegi mõttetu nii enesest-mõisetatavat asja üle korrata, kuna on väga võimalik, et Bickle – rahulolematu ja tsentrifugaalne pisike inimene, kes tahaks olla oma saatusest ja kontekstist suurem, – istub ehk meist igapähe. Tajusin seda filmi „Vali kord“ esilinastusel samadel sekunditel, mil Kranich vihaseks ekraanil puterdas. Publiku reaktsioon sellele oli rohkem kui elav. Minu mäletamist mööda viibutasin ma isegi rusikat. Mu suhu oleksid sobinud samad sõnad, millega Tolk kostitas vahvas *fake-documentary*-stseenis Giovanni Sposatot: *Confess your sins, motherfucker!* Alles pärast seanssi meenusid George Orwelli kirjeldused vihkamisminutitest.

Sallimatuses peitub korralik ports irratsionaalsust. Irratsionaalsuses peitub jõud. Kui küsida, mida tahab Esto TV „Vali kord“ öelda, siis vastus võiks kõlada ehk nii: loosung „Vali kord!“ on ohtlikum, kui loosungi „omanikud“ tegelikult tajuvad.

Seetõttu mõistan, miks püüdsid Esto-TV-lased Juhan Partsi ja tema meeskonda, kuidas öeldagi, „demüstifitseerida“ (veel vahvam oleks „dedemoniseerida“). Parts pole Berlusconi ja olgu tänatud selle eest Laarid! Praegune pea-

minister on tavaline mees, kel omad head ja vead, ta võib küll kodumaise luuleklassika parafraseerimisega piinlikkust tekitada, aga vähemalt ei tsiteeri ta Coelhot. *Slogan* „Riigis on kord käest ära!“ Res Publica reklaambukleti peal ei esinda kõnealuse filmi valguses õnneks partei või tema juhi tegelikke seisukohti. Võib ajada ju vihale, et ka Res Publica puhul on tegu palja retoorikaga, aga Esto TV meeste utreeritud sõna viitab võimalustele, et äkki on palju kordi hullem, kui retoorikat hakkab saatma läbimõeldud loogika. Nii et kui Tolk ja Saan laulavad koos „äraostmatutega“ „võidulaulu“ ning kui jõutakse ridadeni

nikunäljas pederastid

kõigepealt me lööme kasti,

kus kõigi „äraostmatute“ nägudel peegeldub distantseeritud happelisuus, siis võib ainult kergendatult ohata. Miks?

Maimiku montaažiornamendid, kus omavahel põimuvad laulva revolutsiooni ja „Õllesummeri“ kaadrid, ei ripu niisama filmi küljes. See pole mõeldud lihtsalt halenaljakana, kui mingi purjus koll „Õllesummeril“ pehme keelega väljendub: „Eesti Vabariik on andnud selleks, et „Õllesummer“ on.“ Samale peole tul-lakse tagasi filmi lõpus, pärast Soome reisi, pärast Linnar Priimäe tunnistust:

„Kunst on jõuetu“, pärast külaskäiku Jaan Kaplinski juurde (Tolgi vaimukas „süvakeel“: „Me oleme tõelises ussipesas“), pärast õõvastavaid rahutusi Roomas, E.U.R-is, — selle lasi ehitada muuseum Mussolini 1940. aasta maailmanäituseks, mis sõja tõttu ära jäi. Nimelt intervjuerib filmi tagumises osas Tolk „Öllesummeril“ veel paari inimest ning üks beibe ütleb Euroopa Liidu teemal: „Mustlaseid ja igasuguseid satikaid tuleb.“ Sellele järgneb intervjuu Leo Tammiksaarega Eesti Iseisvusparteiist. Tammiksaar võrdsustab kolme „aspekti“: „kurjategijaid“, „neegreid“ ja „pederaste“. Huvitav samastamine, ütleks eufemisme armastav inimene. Vaikselt, justkui mokaotsast poetab Tammiksaar: „Pederastidele antakse õigusi“ ja „Keegi pole ühtegi töötavat neegrit näinud“. Siin saab selgeks Tolgi peaaegu tüütuseni korratud mantra, kus üheskoos „pätid“ ja „patsifistid“, „hipid“ ja „narkarid“, „korruptandid“ ja „intelligendid“; siin tekib võimalus, et väljend „käputäis purjus rahuõhutajaid“ on hetkel küll näide Esto-TV-lastest humoorikast keeletajust, kuid võib saada mõne Res Publicast tegusama partei sõnavara koostisosaks. Ning kuigi küsimuse asetus võib tunduda kistud, siis iial ei saa välistada, et Iseisvuspartei ei hakka kunagi koalitsiooni moodustama — kuigi see tundub hetkel üli-üli-üli-ebatõenäoline. Kas Res Publicat pole mitte võrreldud kunagiste vapsidega? Tegelikult on küsimus laiemgi. Kogu Esto TV verbaalne kanonaad, kus (kuri)tarvitatakse piibli sõnavara, saab õõvastava varjundi, kui üks tädi USA saatkonna ees kaamera poole piiksub: „Saatanale tuleb anda tuld. Sõda on õige.“

h

Mäletan, et kui Iraagi konflikt algas, ei olnud ma kindel, et sõda, st Saddami kukutamine sellisel moel pole õige. Nüüd, mõistes sõjast tulenenud katast-

roofi suurust, tajun, kui raske on midagi kindlat väita, nagu väitis too piiksuv tädi. Imepeenikese hiirehäälega: „Sõda on õige.“ Esto TV paistab eelistavat sellisele lihtsameelsele enesekindlusele keerulisi ja mängulisi küsimusi; väsimatut vaimset ambivalentsi, isegi kui see läheb mitmes mõttes liiale.

On kergendav, et vähemalt keegi arvestab võimalusega, et Suur Teine pole vastanud, ei vasta ega hakkagi seda tegema, ta ehk ainult kõmiseb õõnsalt ja õõvastavalt, temast on järel ainult kujutis, hägune, ilma piirjoonteta jälg, täpselt: on alles ainult väljend „Suur Teine“ ja kõik. Aga see ei kaota iha Suure Teise järele, see ei takista veel uskumast, et ka Suurel Teisel on iha. Selle teravaks kinnituseks on USA lippu kandev poiss, kes küll pahandab, kui Tolk hüüab, et George W. Bush on Jumal, kuid väidab ise, et „Bush on kutsutud seda režiimi kukutama“ (minu rõhutus — J. K.).

Esto TV fenomeni, mõtet ja eesmärki võib kokku võtta ka hulga lihtsamalt. Ühiskonna toimimise ja liiklusekirja vahel on tugev seos. Selge, et ilma eeskirjata valitseks liikluses kaos, korda on vaja. Kuid kord ei saa olla ka väga vali — kui kõik liiklejad järgiksid sajabrotsendilise täpsusega eeskirja, oleks tegu õõvastava olukorraga. Või nagu kirjutab üks „Vali kord“ kõrvalosatäitjaid: „Tsiivilisatsioon ei tohi liiga tsiiviliseeritud olla. Elu ei tohi olla liiga hästi korraldatud.“ (Jaan Kaplinski. Isale. Lk 224) Seetõttu peab olema väga rõõmus, et ka sümbolisel tasandil tahetakse üha keerulisemaks ja palavikulisemaks ning paradoksaalsel moel ka kontrollitavamaks muutuvast liikluses veel jalgrattaga vigursõitu teha — kas või siis teiste meeste kullakalliste autode vahel.

Teine küsimus on muidugi, mida teha, kui irokeesiharjaga mees mõne autoomaniku käest tänavanurgal küsib: *Are you talking to me?*